

LESEN
124

Cc 432

1) Kuesbeck, Thomsen, Humpo
et Latinius

ms. 24 - 18]

Cc 432^a (1-21)

PK

THEMATI
DISPUTATIONIS
PHILOSOPHICAE

De

LIBERALI-
TATE ET MAGNI-
FICENTIA,

Ex 4. Nicom. Aristotelis 1. & 2. cap.

Q V Æ

Divina annuente gratia

*Consentiente Amplissima Facultatis Philo-
sophicæ Collegio, publicè discuti-
enda proponuntur,*

à

M. IOHANNE PFVNZIO
Augustano.

Respondente

IOHANNE SAVERO
VVerthemio Franco.

*Ad diem 5. Febr. Horis locog,
consuetis.*

• I E N Æ
TYPIS TOBIE STEINMANNI.
ANNO MDCCXCVII.

Johannes Pfanzerus

ILLVSTRIBVS ET GENE-
rosissimis Dominis:

DN. FRIDERICO,
DN: VVOLFGANGO ERNESTO
DN. IOHANNI THEODORICO

*Fratribus germanis, Comitibus à LEON-
STEIN & UVERTHEIM, Do-
minis in SCHARPFENECK
& BREVBURG &c.*

Dominis suis clementissimis

*Hoc de Liberalitate & Magnifi-
centia μελέτημα*

Humilimè offert & dedicat

JOHANNES SAVER
Respondens.

Theses de Liberalitate & Magnificentia.

Ex 1. & 2. cap. lib. 4. Nicom. Arist.

T H E S I S I.

R I S T O T E L E S 4. l. eas pertractaturus virtutes, quae circa ψυχικὰς voluptates versantur, primo loco eam in manus explicandam sumis, quae voluptatem animi ex divitiarum concupiscentia, fructu & usu dirigit & moderatur.

2. Cum enim ex divitijs hominis quodammodo vita pendere videatur, secundum illud Hesiodi: χρήματα γὰρ ψυχὴν πέλονται δειλοῖσι βροτοῖσι, & secundum Aristotelem l. 1. c. 8. ἀδύνατον γὰρ ἢ ἐράδιον τὰ καλὰ πράττειν, ἀχρηγήηλον ὄντα: instrumenta sunt vitae conservanda & propaganda necessaria, & ideo voluptas inde oborta uti vehementer animum movere potest: ita virtutis valido freno moderanda est & dirigenda, ne hominem exorbitare faciat.

3. De hac igitur ut & cognata specie Magnificentia in presenti dissertationem instituturi, quatuor potissimum summis capitibus totum negotium comprehendemus, Nomen & definitionem, Obiectum, Actiones, & extrema harum virtutum συντόμως assignaturi.

4. ἔτυμον: ἐλευθερίῳ διὰ τὴν ἐλευθερίαν Liberalitas à libertate, vel quia nos in libertatem asserit à servitute rei inanimatae turpissima, videlicet plati, qui & oculus & mente

mente captus est: vel quia liberalis non ambitione ductus, nec spe lucri captus, sed liberrimo motu benefacit ijs, qui opibus indigent.

5. ὀλισιμὸς: Aristoteli l. 4. c. 1. est μεσότης περὶ χρημάτων, vel μεσότης περὶ τῶν χρημάτων δόσιν καὶ λήψιν: Virtus medium tenens in dandis vel accipiendis pecunijs, ceterisq; rebus, quarum pretium numo consuevit aestimari. Cic. 2. off. Liberales (in concreto) sunt qui suis facultatibus aut captos à prædonibus redimunt, aut as alienum suscipiunt amicorum causa, aut in filiarum collocatione adiuvant, aut opitulantur vel in re quaerenda vel augenda.

6. Obiectum, seu materia cuiuslibet virtutis ut duplex est, ita & huius propinqua & remota. Propinqua est cupiditas pecuniarum: Remota sunt ipsa pecunia, cum virtutes non tantum circa actus, sed etiam circa affectus moderandos versentur.

7. χρημάτων autem appellatione intelligimus ea omnia, quorum estimationem numus metitur, non sua quidem natura, sed νόμῳ & instituto hominum, cuius instituti causa fuit commoditas contrahendi.

8. Ex quo consequitur, & opes & operas huic virtuti subijciendas, teste quoq; ipso Cicerone 2. off. Liberalitatis, inquit, duplex est ratio: Nam aut opera benigne fit indigentibus, aut pecunia: facilior est tamen posterior, locupletius praesertim: Sed illa lautior ac splendidior, & viro fortis clarosq; dignior.

9. Considerantur autem pecunia vel divitiae, aut ut χρημάτων, quatenus ijs bene vel male uti licet. Virtus ergo quae circa opes, ut sunt χρημάτων, versatur, liberalitas in χρησέει nuncupatur & subdividitur respectu subiecti in δαπάνην καὶ δόσιν: vel considerantur ut κλήματα, quatenus eas rectè

rectè vel non rectè licet possidere. Virtus ergo est liberalitas
in κλήσει & subdividitur in λήψιν καὶ φυλακὴν.

10. Δαπάνη est, qua sumptus facit in comparandis, efficiendis conservandis rebus necessarijs, utilibus, iucundis, sive illa in nostrum, sive in aliorum cedant usum: facit cum opus est, non facit, cum non opus est. & cavet ne vel modum superet, neve modum non attingat.

11. Δόσις est qua alijs subvenit & auxiliatur, cum opus est. Dat enim si honestè potest, non dat, si non potest.

12. Ut autem liberalis ὀρθῶς det, quinque hæ περὶ ἀσείας sunt attendenda, Persona, Quantitas, Qualitas, Tempus & Locus.

13. Persona duplex est: vel ipsius dantis, vel accipientium, i. e. eorum, quibus confertur beneficium.

14. In persona dantis imprimis animus est spectandus, ut det ἠδέως καὶ ἀλύπως, καὶ ἔκκαλῶς ἐνεκα. τὸ γὰρ καλὸν ἀρετὴν ἠδὲ ἢ ἀλυπον, ἠκίστη δὲ λυπηρὸν. & ὀλυπηρῶς, διδῶς ἐκ ἐλευθέρου ut loquitur Aristoteles & Plato: τῶν ὀρθῶς δοθέντων ἀφαιρέσις ἐκ ἐστὶ.

15. In persona accipientium monet Aristoteles hoc considerandum, utrum digni sint nostris beneficijs, ideo non dandum τοῖς τυχεῖσι sine discrimine ἀλλ' οἷς δεῖ. Nam ut Cicero lib. 2. off. inquit, Benefacta malè locata, malefacta arbitror.

16. Unde idem l. 1. off. in beneficentia delectum esse debere dignitatis arguit, in quo & mores eius sint spectandi, in quem beneficium conferetur, & animus erga nos, & communitas ac societas vita, & ad nostras utilitates officia ante collata.

17. Ad quantitatem quod attinet, duo itidem considerata veniunt. Primum facultates dantis: dabit ergὸ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἢ ἐνόμων. Cavendum enim præcipit Cicero, ne benignitas maior sit, quàm facultas, & ut Apostolus

1. Cor. 8. *solus ait, ne alijs sit relaxatio, nobis verò angustia. Nam qui benigniores volunt esse quàm res patitur, primùm in eo peccant, quod sunt iniuriosi in proximos; quas enim copias his & suppeditare equius est & relinquere, eas transferunt ad alienos.*

18. *Neg, tamen interim ita claudenda est res familiaris, 2. off. ut eam benignitas aperire non possit: nec ita referanda, ut pateat omnibus: Modus adhibeatur, isq, referatur ad facultates. ελευθεριος ἢ ἐστὶν ὁ κατὰ τὴν εἰσὶαν δαπανῶν, καὶ εἰς ἄδῃ. ἢ ἢ ἐν τῷ πλείθει τῶν δεδομένων ἢ ελευθεριον, ἀλλ' ἐν τῇ & δίδοντι ἔξει.*

19. *Deinde conditio accipientis, ut cuiq, pro dignitate & necessitate detur. Huc refer illud Salamonis: fontes tui deriventur foras, tu a. Dominus eorundem maneto.*

20. *De qualitate sic habe: Talia danda, qua accipienti possunt prodesse, & non nocere, ideo Arist. monet, non esse danda deteriora, & nobis servanda meliora. Videndum n. est, inquit Cic. 1. off. ne obsit benignitas & ijs ipsis, quibus benignè fieri videbitur, & ceteris. Igitur videndum est, ut ea liberalitate utamur, qua profit amicis, noceat nemini.*

21. *Dandum verò est εὐκαίρως, cum maximè opus est consilio & auxilio: ὠκεία ἢ χάρεις γλυκερώτεραι. Ex secundum illud Ausonij:*

Si benè quid facias, facias citò: nam citò factum

Gratum erit, ingratum gratia tarda facit.

22. *Deniq, dari vult Aristot. & καλὸν i. e. ubi est honestum, hac tamen observata distinctione, ut quia beneficia conferuntur vel honoris causa, vel necessitatis sublevanda gratia, ut inquam, illa conferantur in loco publico & conspectu aliorum, quo ceteri videant ea esse testimonia nostrae erga eos, quibus benignè facimus, observantia: hac verò clam, ne vel eadem ostentare, vel in probrum & ignominiam*

niam eius, cui prestamus, erogare velle videamur. Vnde & huc Christus Servator noster respexisse videtur, cum Matt. 5. ait, in beneficiendo non debere scire sinistram, quid faciat dextra.

23. Ad has duas species modò dictas etiam referripotest Hospitalitas, qua est beneficentia erga hospites vel peregrinos.

24. Huius tria sunt officia: Hilariter excipere hospites: comiter tractare: amicè dimittere.

25. Ἐπιεικέως ἔστιν ὄφειλον ἔστιν officium est. 1. venire in tempore. 2. boni consulere. 3. maturè discedere. 4. gratum esse.

26. λήψις est qua in opibus colligendis mediocritatem servans, comparat, si honestè fieri potest, non comparat, si non potest.

27. Ut autem liberalis etiam περὶ τὴν λήψιν probè suo fungatur munere, quatuor ab Aristotele in textu preceptis instruitur.

28. Ac primùm quidem καὶ ἄρσιν non accipiet, ὅθεν μὴ δέ. Cum enim non magnifaciat opes, non illas per fas & nefas corradet, aut alijs per vim eripiet, sed ab ijs accipiet, à quibus bona conscientia & honestatis ratione accipere potest.

29. Dein liberalis non est πεταχ, αἰτητικὸς. ἔστι δὲ ἐστὶ ἔστι εὐποιεῖν ἔστι εὐχερῶς εὐεργετῆρας, ut loquitur in textu Philosophus.

30. Insuper καὶ ἀδέρσιν accipiet, ὅθεν δέ, ὅτιον ἀπὸ τῶν ἰδίων κλημάτων. de suis bonis, eorumq. fructibus.

31. Tandem opes partas sedulo curabit & honestè servabit, quod φυλακῆς alterius κλήσεως speciei proprium est. qua opes servat atq. tuetur, cum honestè potest, non servat, cum non potest, habita ratione finis & modi.

Non minor est virtus, quàm querere, parta tueri.

Ex

32. Ex hisce colligit Aristoteles, circa χησιω magis, quam circa κησιω Liberalem versari: Ex quo ulterius inferitur, Liberalitatem principem in χησιω consistere, non principem in κησιω: & rursus (cum virtutis cuiusq. officium sit precipuum ea, qua honesta sunt, facere, τῆς ᾧ ἀρετῆς μάλλον ἢ εὖ ποιῆν, ἢ ἢ εὖ πάσχειν & semper versetur circa difficilius) principis Liberalitatis maiorem esse splendorem in sumptibus faciendis, & donis dandis honestis, quam in inhonestis sumptibus non faciendis, & donis inhonestis non dandis.

33. Referas huc frugalitatem & parsimoniam, qua sumptus moderatur, & cavet, ne quod dispendium ultra modum fiat, & res familiaris, quoad fieri potest, sine cuiusq. iniuria conservetur, vitando nimiam tenacitatem, sumptuosas edificationes, as alienum, & si qua his alia sunt complura vitia.

34. Accedimus iam ad extrema, quorum unum κατ' ὑπερβολῶν, ἀσωτία dicitur, alterum κατ' ἐλλείπειν, ἀνελευθερία nuncupatur.

35. Ασωτίας vocabulum dupliciter accipitur: proprie & improprie. οἰκείως, καὶ ἀκύρως.

36. Proprie & simpliciter pro profusione sive prodigalitate: improprie verò & per accidens de vitijs, quibus ipsa profusio famulatur, ut sunt libido, vindicta cupiditas, ambitio, Asotus ergo eum proprie significat hoc loco, qui rem familiarem & bona sua dissipat ac profundit; etiam si ea ad libidinem, intemperantiam, & rerum venerearum usum non conferat.

37. Ἐστὶν ἔν ἀσωτία, ἢ τις τῷ δίδοναι καὶ μὴ λαμβάνειν ὑπερβάλλει, τῷ δὲ λαμβάνειν ἐλλείπει. Profusio est vitium, quod dando modum excedit, accipiendo deficit.

38. Refer huc prodigorum descriptionem, Ciceronis
2.off.

2. off. cui sunt, qui epulis & viscerationibus & gladiatorum muneribus, ludorum venationumq; apparatus, pecunias profundunt in eas res, quarum memoriam aut brevem, aut nullam sine relicturi omnino.

39. Et nominatur hoc vitium *ασωλία*: dum enim prodigus temere suas facultates profundit, quae sunt vitae sustentandae & conservandae instrumenta, seipsum q. perdit, ut ab inopia servari nequeat: *ασωλία ἢ ἐστὶν ἀπωλεία τῆς αὐτοῦ, καὶ ἢ τῆς ἐσίας φθορά.*

40. Est autem duplex: Simplex, seu princeps, quae nimium dat, idq; temerè & inutiliter, nihil accipit, quod vitium tamen minimè diuturnum: nec enim diu dare poterit, qui nihil acceperit. & *ἢ ῥάδιον μηδαμόθεν λαμβάνοντα πᾶσι δίδοναι.* Et Cic. *Largitio fundo caret.*

41. Composita coniuncta est cum alijs pluribus vitijs. Non solum facultates temerè & inutiliter profundit in voluptates & alias res, quas non oportet: Sed vicissim bonis dilapidatis sine discrimine per fas & nefas rem facere cupit, utq; alijs largiri possit, alios spoliat.

42. *Ανελευθερία* ἐστὶν, ἢ τις τῷ δίδοναι μὲν ἐλλείπει, τῷ λαμβάνειν δὲ ὑπερβάλλει. Est vitium, quod excedit accipiendo, deficit dando: morbus, ut ait Aristoteles, *ἀνίατα*: Senum enim est qui *κατὰ κέρδιον*, ut iuvenes *κατὰ πᾶσι*. Aristot. in Rhet. & Ethic. vivunt, qui quò pauciora sibi adesse vident comparandi victus praesidia, eò tenacius opes asservant. Dein magis à natura homini datum, ut sua conservare, quàm profundere velit: omnibus enim naturâ insitum est *εὖ πᾶσιν μᾶλλον*, quàm *εὖ ποιεῖν*.

43. Tria autem Avarorum genera Aristoteles recenset in textu. Vnum est eorum, qui dando solum deficiunt, interea tamen nemini sua dolo aut vi auferunt. Hi

B

varijs

varijs appellantur nominibus: Φειδοιοί παρσι, γλιχοροί, tenaces, κυμβικὲς ἢ ῥυπαροί sordidi.

44. Alterum genus est eorum, qui solum accipiendo modum excedunt & quacumque ratione possunt, per fas & nefas opes congerunt. Hi omnes uno nomine vocantur αἰχροκερδαίς, turpi lucro dediti.

45. Tertium genus eorum est, qui in utroque peccant i. e. dando deficiunt, & accipiendo modum excedunt. Quod genus avaritia est pessimum, de quo verè dici potest illud Cic. in oratione Quintiana: Nullam officium est tam sanctum atque solenne, quod non avaritia comminuerit atque violare soleat.

46. Ex quorum generum recensitione duplex emergit ἀνελευθερία, perfecta & imperfecta: illa est, quae & in donationis defectu, & acceptionis exasperantia simul consistit: hac verò est, cui alterutra harum duntaxat competit.

47. Unde consequitur, Avaritiam esse profusionis deteriores, quia insanabilis, utpote vitium senectutis, & cum eadem subinde crescens, συμφύεσθρον, quippe τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀσώλιας: οἱ γὰρ πολλοὶ φιλοχρήματοι μάλλον, ἢ δοτικοὶ: & quia multiplex ut ex praedictis apparet: Insuper nihil commune habet cum liberalitate: nemini est utilis, ne quidem ei, qui eadem laborat, secundum proverbium, Avarus nunquam benefacit, nisi quando moritur, quia iam demum incipit esse utilis: & quia denique frequentius circa hoc vitium peccatur.

48. Vice versa verò: prodigalitas minus est vitium, quam Avaritia: tum quia est εὐία, & ad mediocritatem potest reduci, καὶ πρὸ τῆς ἡλικίας καὶ πρὸ τῆς ἀπορίας, & meliore institutione: tum quia prodigalitas liberalitati vicinior est, quam avaritia, quatenus scilicet dando

do etiam alijs est utilis, eoque nomine interdum laudatur.

49. Haecenus de Liberalitate: Sequitur de huic cognata specie, qua & ipsa circa pecunias versatur, **MAGNIFICENTIA.**

50. Hanc verò à Liberalitate tanquam speciem à genere suo differre ostendit Aristoteles, tum quò ad actionum pecuniariorum species: tum quò ad subiecta pecunia.

51. Nam Liberalitas circa omnes actiones pecuniarias versatur, tum χρησικαὶς in δόσει & δαπάνη tum κλησικαὶς in λύσει & φυλακῇ: Magnificencia verò non circa omnes, sed circa χρησικαὶς tantum in δαπάνη & δόσει spectatur, quas δαπανηρὰς à specie excellentissima nominat Aristoteles.

52. Nam sumptus in opus fit, quod permanet, cum donum non permaneat, & propterea sumptus donatione praestantior esse videtur.

53. Quod ad subiecta pecunia species attinet, Magnificencia circa δαπανηρὰς actiones versatur; versatur circa easdem Liberalitas: At δαπανηρὰ quaedam magna sunt, & haec magnifico subijciuntur: quaedam sunt parva aut mediocres, & haec subijciuntur liberali.

54. Quin & luculentius evadit discrimen harum specierum ex notatione nominis & definitione rei. ἐστὶ γὰρ μεγαλοπρέπεια δαπάνη πρέπιστα ἐν μεγάλῃ. Magnificencia est sumptus seu impensa in magnis de-
sora.

55. Rei: μεγαλοπρέπεια ἐστὶ μεσότης περὶ τὰς δαπανηρὰς χρημάτων πράξεις. Magnificencia est mediocritas, qua quis magnos sumptus facit, non gloria sed hone-

statu gratia, in opera sumptibus digna, prout decet, idq;
vel publicè vel privatim.

56. Magna igitur pecuniaria actio consideratur
vel respectu persona, qua sumptum facit vel donat; deco-
rum igitur πρὸς αὐτὸν observandum; vel respectu rerum,
i.e. tum operis, in quod fit sumptus: Magnum enim est, quod
vel utilitate, vel elegantia, vel perpetuitate commenda-
tur: tum pecunia, qua impenditur.

57. τὸ πρέπον personæ respectu deducitur primum à
causa efficiente, rectè ratione, cui subternitur scien-
tia. ὁ γὰρ μεγαλοπρεπὴς τὸ πρέπον δύναται θεωρῆσαι, καὶ δα-
πανῆσαι μεγάλα ἐμμελῶς: Dein à causa finali, ἢ καλῶς
ἕνεκα. Deniq; ab accidente, voluptate scilicet ἐπιθε-
τῆος καὶ προσεληκῶς. Ut enim color corpus visui subicit:
ita voluptas actiones comitans eas ab habituali, qualis
est voluptas, provenire indicat, ut Philosophus habet lib. 2.
c. 3.

58. τὸ πρέπον ἢ ἔργον colligitur ex conditione earum
rerum, in quas sumptus fiunt: Harum enim rerum vel usus
vel duratio spectari debet.

59. Durationem si spectes, Magnificentia prin-
ceps in eas potissimum res sumptus faciet, qua diuturna
sunt futura, ut in templa, theatra, thermas, domos. Sunt
enim hæc opera pulcherrima, qua suo splendore non nostri
tantum ævi homines movent, sed etiam seram posterita-
tem delectant.

60. Non princeps in ceteris rebus momentaneis,
non diu durantibus locum habet, ut sunt spectacula, visce-
rationes, donaria.

61. Usus si attendas, res vel sunt publica, vel pri-
vate: In illas sumptus maximè honorati fiunt, eò quod in
bonum cedunt publicum.

Sunt

62. Sunt autem vel sacra vel profana: SACRA
conveniunt Deo, vel immediatè, ut anathemata & dona-
ria, templa, ara, luci, sacella, sacrificia, pompa, ludi sacri:
vel mediatè, quia non ipsi Deo, sed ijs qua ad Deum quo-
vis modo pertinent, ut puta sacerdotibus, praconibus, vas-
tibus: Profana ad totam civitatem pertinent, ut specta-
cula, triremes, epula & viscerationes.

63. In res privatas sumptus minus honorati fiunt,
cum minus sint communes, & magnificentia non princeps
in his consistit. Sunt autem vel non permanentes, vel
permanentes. In illas vel semel tantum conferuntur
sumptus, vel saepius. Semel, ut in nuptias, funera & simi-
lia, quae debent esse splendidiora. Saepius: vel civiliter,
vel hospitaliter, quae parciores sumptum requirunt: Civiliter,
ut si quis equos alat, venetur, natales celebret. Hospi-
taliter, ut si hospites recipiantur & dimittantur, si mune-
ribus afficiantur. Permanentes, ut puta in domos & as-
lia aedificiorum genera.

64. τὸ πρέπον δαπάνης est, si convenit in personas, à
quibus fit, & ipsis operibus, in quae fit. Neque enim cuilibet
competit magnos facere sumptus, liceat habeat, unde possit.
nec etiam in quovis opere magni sumptus faciendi.

65. Magnificentia enim solum decet eos, qui non
solum opibus honestè acquisitis abundant: Sed etiam ut
genere vel virtute vel dignitate & autoritate ceteris ho-
minibus antecellant, ita ut eorum status & conditio etiam
possit operi aliquem splendorem addere. πάντα γὰρ ταῦτα μέ-
γεθ' ἔχει καὶ ἀξίωμα.

66. Magnifici itaque est, cuiuscumque generis opus ef-
ficaciter, magnifice facere. τὸ γὰρ τοῖσδε τὸν ἐκ εὐυπέρεβλητον, καὶ
ἔχον καὶ ἀξίαν τὴν δαπανήματι.

67. Extrema duo sunt: in excessu, Βαναυσία, καὶ
ἀπαρο-

ἀπειροκαλία, insolentia & luxus: in defectu μικροπρέπειας
καὶ μικρολογίας, sordes.

68. Luxus est δαπάνη ἐν μεγέθει μὴ πρέπῃσα, seu,
ὑπερβολὴ περὶ τὰς δαπανηρὰς χρημάτων πράξεις inepta &
inutilis magnorum sumptuum in res viles & non necessa-
rias profusio, ostentationis saltem gratia facta.

69. Species eius duae sunt: simplex & mixta. Sim-
plex, ubi citra delectum & praeter decorum magnum facit
sumtum.

70. Mixta sumtus parvos facit, quod quidem τῆς
μικροπρέπειας proprium est, in res magnas, ubi larga opus
impensae: vel magnos facit in res parvas & exiles, & hoc
proprium est βαναύσης.

71. μικροπρέπεια est ἔλλειψις περὶ τὰς δαπανηρὰς
χρημάτων πράξεις: est indecora & intempestiva in magnis
& splendidis operibus efficiendis parsimonia.

72. Vel enim magnum facit sumptum in res par-
vas: erit ergὸ βαναύσος & sumptu & μικροπρεπῆς opere:
vel parvum in res magnas: vel omnino nullum, καὶ ταῦτ'
ὀδυρόμεν, ut habet Aristoteles. Et hac de
duabus dictis speciebus modò
sufficiant.

Π Ο Ρ Ι Σ Μ Α Τ Α.

I.

An qui multa dat, eo qui pauca dat, sit
liberalior?

An

II.

*An ij. qui divitias suas laboribus pepe-
runt, sint liberaliores ijs, qui ab alijs acquisi-
verunt donatione vel hereditate?*

III.

An liberalis dives evadere queat?

IV.

An liberalis quibuslibet impendat?

PROSPHONEMA AD
IOHANNEM SAVERVM
RESPOND.

D*Vm* Saverere sacritentas discrimina belli,
Et pro *VIRTVTVM* praelia lau-
de subis.

*Annuit Aonidum lectissima turba sororum
Ter faustos manibus datq; Minerva sonos
Te modo nunc animi fidens accinge duello
Nec formidat a tela retunde manu.*

*Discute mentito medicata Sophismata fuco
Quâ signat Pfuntij meliea Suada viâ,*

Arbitri-

*Arbitrium nec te popularis fascinet aura
Sed felix udo subleuet ala Solo.
Sic tibi propicius sua munera fundet Apollo
Sic erit illa tua laudis honesta dies:*

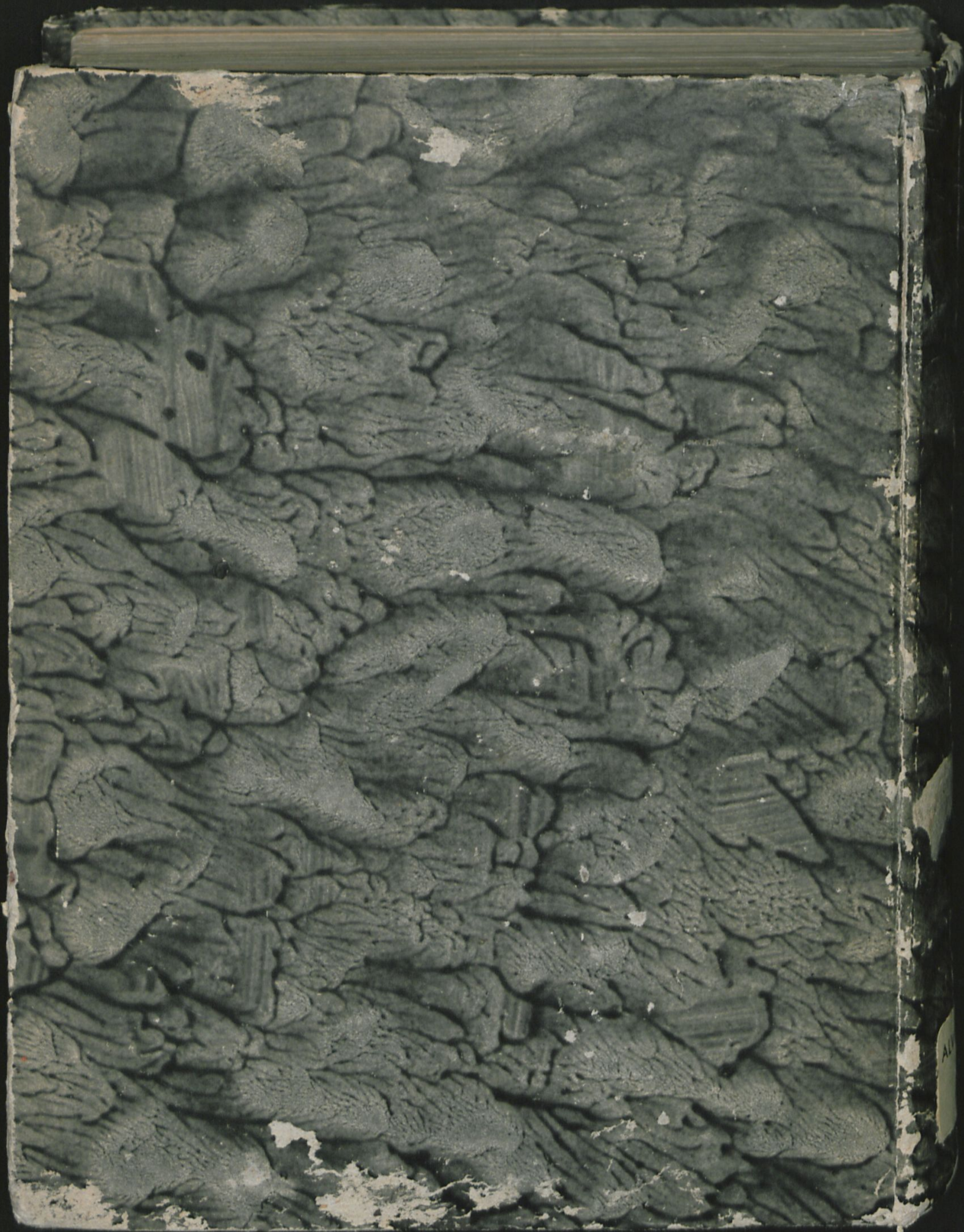
Amoris ergò scripsit

Elias Rhöterus LL. St.

F I N I S.

23

MATIA
 ATIONIS
 SOPHICAE
 De
RALI-
T MAGNI-
ENTIA,
Aristotelis 1. & 2. cap.
 V Æ
annuente gratia
Illustissima Facultatis Philos
o, publicè discuti-
ponuntur,
 à
 NE PFVNZIO
 gustano.
ndente
 E SAVERO
 mio Franco.
Febr. Horis locoq̃
nsuetis.

N Æ
 STEINMANNI.
 MDCCXCVII.